

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Andrzej Sapkowski
“SEZON BURZ”

© 2013, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Literary Agency “Agence de l'Est”

Copyright © 2014 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Ilustracija i dizajn korica
Dragan Bibin

ISBN 978-86-7702-372-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2014.

Andžej Sapkowski

SEZONA OLUJA

Uvodna knjiga *Sage o vešču*

S poljskog prevela
Zorana Lutovac

**Čarobna
knjiga**

*Od aveti, od nečastivih,
od stvorova dugošapih
I od bića što noću družgaju
Izbavi nas, dobri Bože!*

Molepstvijske poznato kao „Kornvaljska litanija“
datirano na XIV–XV vek.

Kažu da napredak razgoni mrak. Ali uvek,
uvek će postojati tama. I uvek će u tami biti Zlo,
uvek će u tami biti očaj i kandže, ubistvo i krv.
Uvek će postojati bića što noću družgaju.
A mi, vešci, postojimo da bismo ih razdružgali.

„Onaj ko se bori s čudovištima, nek pazi da i sâm ne postane čudovište. Kada dugo gledaš u bezdan, i bezdan gleda u tebe.“

Fridrih Niče, *S one strane Dobra i Zla*

„Gledanje u bezdan smatram potpunim idiotizmom. Na svetu ima toliko stvari koje mnogo više zavređuju da se u njih gleda.“

Neven, *Pola veka poezije*

Prvo poglavlje

Živeo je samo za to da bi ubijao.

Ležao je na suncem zagrejanom pesku.

Osećao je podrhtavanja koja su prenosile kapilarne antene i čekinje pritisnute uz tlo. Premda su podrhtavanja još bila udaljena, Idr ih je osećao jasno i tačno, na osnovu njih je mogao odrediti ne samo pravac i tempo pomeranja žrtve već i njenu težinu. Za većinu grabljivaca koji love na sličan način, težina plena imala je prvorazredan značaj – prikradanje, napad i gonjenje značili su gubitak snage koja je morala biti kompenzovana energetskom vrednošću hrane. Većina grabljivaca sličnih Idru odustajala je od napada kad je plen bio isuviše mali. Ali ne i Idr. Idr nije egzistirao da bi jeo i održavao vrstu. Nije zbog toga stvoren.

Živeo je da bi ubijao.

Premeštajući obazrivo ticala, ispuza iz jame, prepuza preko trulog debla, u tri skoka savlada vetrolom, kao duh promače preko poljane, zavuče se u šumsko šiblje obraslo u paprat i utopi se u gustiš. Kretao se brzo i bešumno, čas trčeci, čas skaćući poput ogromnog zrikavca.

Zađe u šiprag, priljubi se uz tlo segmentiranim pancirom trbuha. Podrhtavanje zemlje bilo je sve izrazitije. Impulsi iz Idrovih vibrisa i

čekinja uklapali su se u sliku. U plan. Idr je već znao kojim putem da dospe do žrtve, na kojem mestu da joj preseče put, kako da je primora na beg, kako da dugim skokom padne na nju otpozadi, na kojoj visini da udari i seče mandibulama oštrim poput britvi. Podrhtavanja i impulsi u njemu već su gradili radost koju će spoznati kada se žrtva zabatrga pod njegovim teretom, euforiju koju će mu prirediti ukus vrele krvi. Zadovoljstvo koje će osetiti kada krik bola rascepa vazduh. Blago je podrhtavao, šireći i skupljajući klešta i pedipalpe.

Vibracije podloge bile su vrlo izrazite i postale su izdiferencirane. Idr je već znao da je bilo više žrtava, verovatno tri, možda četiri. Dve su tresle zemlju na uobičajen način, podrhtavanja treće ukazivala su na malu masu i težinu. A četvrta – ukoliko je stvarno bila neka četvrta – uzrokovala je neregularne, slabe i nesigurne vibracije. Idr se ukipi, uspravi i isturi antene iznad trave, ispitivao je kretanje vazduha.

Podrhtavanja zemlje najzad su signalizovala ono što je Idr čekao. Žrtve se razdvojiše. Jedna, ona najmanja, ostade pozadi. A ona četvrta, ona nejasna, nestade. Bio je to pogrešan signal, lažan eho. Idr ih je potcenio.

Mali plen se još više udalji od ostalih. Zemlja se jače zatrese. I bliže. Idr uspravi zadnja ticala, odbi se i skoči.

•

Devojčica preneraženo vrisnu. Umesto da beži, obamrla je u mestu. I prestano vrištala.

•

Veštac se baci ka njoj izvlačeći mač u skoku. I smesta shvati da nešto nije kako treba. Da je nasamaren.

Muškarac koji je vukao kola sa suvarcima vrisnu i na Geraltove oči odlete za sežanj uvis, a krv šiknu iz njega široko, rasprskavši se na sve strane. Pao je kako bi odmah ponovo odleteo, ovoga puta u dva komada

iz kojih je liptala krv. Više nije vrištao. Sada je prodorno vrištala žena, isto kao njena kćerka, obamrla je paralisana strahom.

Mada nije verovao da će mu poći za rukom, veštac je uspeo da je spase. Doskoči i gurnu svom snagom, odbacujući ženu isprskanu krvlju sa droške¹ u šumu, u paprat. I odmah shvati da je i ovoga puta to bila podvala. Smicalica. Siv, pljosnat, mnogonog i neverovatno brz oblik već se, naime, odaljavo od kola i prve žrtve. Kliznu u pravcu druge. Ka devojci koja je neprestano pištala. Geralt se baci za njim.

Da je i dalje nepomično stajala u mestu, ne bi stigao na vreme. Devojčica ipak pokaza prisebnost i dade se u mahnit beg. Sivo čudovište bi je ipak sustiglo brzo i bez napora – sustigao bi je, ubio i vratio se da ubije i ženu. I tako bi i bilo da tamo nije bio veštac.

Sustiže čudovište i skoči, prignječivši potpeticom jedno od zadnjih ticala. Da nije odmah odskočio izgubio bi nogu – sivi stvor se okrenu neverovatno spretno, a njegova srpasta klešta škljocnuše, promašivši za dlaku. Pre nego što je veštac povratio ravnotežu, čudovište se odbi od zemlju i napade. Geralt se odbrani refleksnim, širokim i dosta haotičnim udarcem mača i odbaci čudovište. Nije mu naneo povrede, ali je povratio inicijativu.

Naglo skoči, nasrnu, zamahnuvši od uha i razvalivši pancir na pljosnatom cefalotoraksu. Pre no što je ošamućeni stvor došao sebi, drugim udarcem mu odseče levu mandibulu. Čudovište se baci na njega mašući šapama, upinjući se da ga preostalom mandibulom ubode kao tur². Veštac mu odreže i tu drugu. Brzim povratnim rezom otfikari jednu pedipalpu. I ponovo zviznu u cefalotoraks.

•

Konačno je do Idra doprlo da je u opasnosti. Da mora bežati. Morao je da beži, da beži daleko, da se negde pritaji, zavuču u sklonište. Živeo je

¹ Rus.: дрожки – laka otkrivena kola s tri sedišta; niske najamne kočije. (Prim. prev.)

² Izumrla vrsta iz roda divljeg goveda. Tur je istrebljen u Evropi u XVII veku. (Prim. prev.)

samo za to da bi ubijao. Da bi ubijao, morao se regenerisati. Morao je bežati... Bežati...

•

Veštac mu nije dao da pobjegne. Sustiže ga, nagazi zadnji segment toraksa, zaseče odozgo s razmahom. Ovoga puta pancir cefalotoraksa popusti, iz pukotine briznu i pokulja gusta zelenkasta krv. Čudovište se koprcalo, njegova ticala divljački su mlatila o zemlju.

Geralt zaseče mačem, ovoga puta potpuno razdvojivši pljosnatu glavu od ostatka.

Teško je disao.

Iz daljine zagrme. Naleti vetra i nebo koje je brzo tamnelo nagoveštavali su nadolazeću oluju.

•

Albert Smulka, novoimenovani župan opštine, već prilikom prvog susreta podsetio je Geralta na krtolu broskve – bio je okruglast, aljkav, neotesan i, uopšte uzev, nezanimljiv. Drugim rečima, nije se previše razlikovao od drugih činovnika na opštinskom nivou s kojima je dolazio u kontakt.

– Ispada da je istina – reče župan. – Da nema boljeg leka za nevolje od vešca.

– Jonas, moj prethodnik – nastavi uskoro, ne dočekavši od Geralta nikakvu reakciju – nije mogao da te se nahvali. A kad pomislim da sam ga smatrao lažovom. To jest, nisam mu baš verovao na reč. Znam kako stvari mogu da prerastu u bajke. Pogotovo kod zatucanih ljudi, njima je stalno nešto ili čudo, ili nekakav drugi veštac nadljudskih moći. A ovde se ispostavlja da je živa istina. Onamo u šumi, preko rečice, poginuše ljudi, ne zna im se broj. A pošto je tuda kraći put do gradića, zato su i išli, budale... U svoju propast. Ne mareći za upozorenja. Danas je takvo

vreme da je bolje ne tumarati po pustošima, ne skitati po šumama. Svuda su čudovišta, svuda su ljudojedi. U Temeriji, na Tukajskom pogorju, samo što se dogodila strašna stvar, nekakva šumska utvara ubila je petnaestoro ljudi u ugljarskom naselju. To naselje se zvalo Rogovizna. Sigurno si čuo. Ne? Ali govorim istinu, dabogda crkô. Čak su, vele, i čarobnjaci u toj Rogovizni vodili istragu. Ali nema tu šta da se trabunja. Mi smo danas ovde u Ansegisu sigurni. Zahvaljujući tebi.

Izvuče iz komode škatulju. Raširi na stolu tabak papira i umoči pero u mastionicu.

– Obećao si da ćeš ubiti strašilo – reče, ne podižući glavu. – Ispada da nisi bacao prašinu u oči. Od reči si, barem za skitnicu... A i tim ljudima si život spasao. Ženi i curici. Zahvališe li se makar? Padoše li ti pred noge?

Nisu pale, stisnu vilicu veštac. Zato što još nisu sasvim došle sebi. A ja ću otići odavde pre nego što dođu sebi. Pre no što shvate da sam ih iskoristio kao mamac, jer sam u arogantnoj samouverenosti bio ubeđen da ću uspeti da odbranim sve troje. Otići ću pre nego što do devojčice dopre, pre nego što uvidi da je mojom krivicom polusiroče.

Osećao se loše. Sigurno je to bila posledica eliksira koje je uzeo pre borbe. Sigurno.

– Taj je monstrum – župan posu papir peskom, a zatim strese pesak na pod – prava gnusoba. Osmotrio sam lešinu kad su je doneli... Šta je to bilo?

Geralt u tom pogledu nije bio siguran, ali nije nameravao to da otkrije.

– Arahnomorf.

Albert Smulka pomače usne, uzaludno pokušavajući da ponovi.

– Pih, kako se zvao nek se zvao, đavo ga odneo. Tim mačem si ga posekao? Tom oštricom? Mogu li da pogledam?

– Ne može.

– Ha, sigurno zato što je sečivo začarano. I mora da je skupo... Primamljiv zalogaj... No, mi ovde blebećemo, a vreme leti. Ugovor

je ispunjen, vreme je za isplatu. Ali najpre formalnosti. Potpiši se na fakturi. Odnosno, stavi krstić ili drugi znak.

Veštac uze pruženi račun i okrenu se ka svetlu.

– Ma vid' te ga – zavrte glavom župan, mršteći se. – Šta, kao ume da čita?

Geralt položi papir na sto, uputi se ka činovniku.

– Mala greška se – kaza spokojno i tiho – potkrala u dokumentu.

Dogovarali smo se za pedeset korona. Račun je izdat na osamdeset.

Albert Smulka sklopi dlanove, osloni bradu na njih.

– To nije greška – takođe snizi glas. – To je pre znak priznanja. Ubio si strašno čudovište, to zasigurno nije bila laka rabota... Prema tome, svota nikoga neće začuditi...

– Ne razumem.

– Nije nego. Ne pravi se nevinašce. Hoćeš da mi kažeš da ti Jonas, kada je ovde upravljao, nije izdavao takve račune? Glavu dajem da...

– Da šta? – prekinu ga Geralt. – Da je povišavao cenu? A razliku, za koju je ispraznio kraljevsku riznicu, delio sa mnom po pola?

– Po pola? – Župan iskrivi usta. – Ne preteruj, vešče, ne preteruj. Pomislio bi neko da si mnogo važan. Od razlike ćeš dobiti jednu trećinu. Deset korona. Za tebe je i to ionako velika premija. A meni pripada više, makar po funkciji. Državni činovnici su dužni da budu imućni. Što je državni činovnik imućniji, to je prestiž države viši. Uostalom, šta ti znaš o tome. Već me zamara ovaj razgovor. Hoćeš li potpisati račun ili nećeš?

Kiša je grurala o krov, napolju je lilo kao iz kabla. Ali više nije grmelo, oluja se udaljivala.

Interludijum **Dva dana kasnije**

– Izvolite, poštovana – gospodarski klimnu glavom Belohun, kralj Keraka. – Izvolite, molim vas. Sluge! Stolica!

Svod odaje ukrašavala je tavanica, freska na kojoj je bio predstavljen jedrenjak okružen talasima, tritonima, hipokampima i stvorenjima nalik jastozima. Freska na jednom od zidova bila je pak mapa sveta. Kao što je još davno zaključila Koral, apsolutno fantastična mapa koja je imala malo toga zajedničkog sa stvarnim položajem kopna i mora. Ali lepo i s ukusom urađena.

Dva paža dovukoše i postaviše tešku, izrezbarenu stolicu. Čarobnica sede stavivši ruke na naslone, tako da joj se narukvice posute rubinima dobro vide i da ne prođu nezapaženo. Na isfriziranoj kosi imala je još i rubinsku dijademu, a na dubokom dekolteu rubinsku ogrlicu. Sve specijalno za kraljevsku audijenciju. Želela je da ostavi utisak. I ostavljala je. Kralj Belohun je bečio oči, ali ne zna se da li na rubine ili na dekolte.

Belohun, Osmikov sin, bio je, može se reći, kralj u prvom pokolenju. Njegov otac je zgrnuo znatno bogatstvo u pomorskoj trgovini, a čini se malčice i u pomorskom razbojništvu. Pošto je uništio konkurenciju i monopolizovo kabotažnu plovidbu regiona, Osmik se proglasio za kralja. Akt samozvane koronacije u suštini je samo formalizovao *status quo*, prema tome nije porodilo veće zamerke, niti je izazvao proteste. Tokom ranijih privatnih ratova i vojni, Osmik je sredio pogranične sukobe i sporove oko nadležnosti sa susedima, Verdenom i Cidarisom. Postalo je poznato gde počinje Kerak, gde se završava i ko tamo vlada. A budući da vlada, on je onda kralj – i ima pravo na takvu titulu. Prirodnim poretком stvari titula i vlast prelaze sa oca na sina, te nikoga nije začudilo što je posle Osmikove smrti na tron seo njegov sin, Belohun. Doduše, Osmik je imao nekoliko sinova, verovatno još četiri,

ali su se svi odrekli prava na krunu, vele, jedan čak dobrovoljno. Tako je Belohun vladao u Keraku već više od dvadeset godina, profitirajući u skladu s porodičnom tradicijom od brodogradilišne industrije, transporta, ribolova i piratstva.

A sada, na tronu, na podijumu, u samurovom kalpaku, sa žezlom u ruci, kralj Belohun je primao u audijenciju. Majestetičan poput balegara na kravljem izmetu.

– Poštovana i draga nam gđica Lita Nejd – pozdravi je. – Naša omiljena čarobnica Lita Nejd. Ponovo je izvolela posetiti Kerak. I verovatno opet na duže vreme?

– Koristi mi morski vazduh. – Koral provokativno prekrsti nogu preko noge, demonstrirajući cipelice na modernim potpeticama od plute. – S blagonaklonim dopuštanjem vaše kraljevske milosti.

Kralj pređe pogledom po sinovima, koji su sedeli pored. Obojica visoki kao motke, uopšte nisu podsećali na oca, koščatog, žilavog, no ne previše impozantnog rastom. Ni oni sami nisu izgledali kao braća. Stariji, Egmond, crn kao vrana, Ksander, malo mlađi, plav, gotovo albino. Obojica su gledali Litu bez simpatija. Bilo je evidentno da ih je iritirala privilegija po kojoj su čarobnjaci sedeli u prisustvu kraljeva, a primani su u audijenciju na stolicama. Privilegija je ipak bila široko rasprostranjena i nije je mogao potceniti niko ko je želeo da ga smatraju civilizovanim. Belohunovi sinovi su veoma želeli da ih smatraju takvima.

– Blagonaklono dopuštam – polako progovori Belohun. – Pod jednim uslovom.

Koral podiže ruku i hvalisavo baci pogled na nokte. To je trebalo da signalizuje da je baš boli uvo za Belohunove uslove. Kralj nije shvatio signal. A ako je shvatio, onda je to vešto skrio.

– Do naših je ušiju doprlo – gnevno zasopta – da ženama što ne žele decu da imaju, poštovana gđica Nejd omogućava magične konkocije. A onima što su već bremenite pomaže da pobace plod. A mi ovde u Keraku takvu proceduru smatramo nemoralnom.

– Ono na šta žena ima prirodno pravo – suvo odgovori Koral – ne može biti nemoralno *ipso facto*.

– Žena – kralj uspravi na tronu mršavu figuru – ima pravo da od muža očekuje dva poklona: na leto trudnoću, a na zimu opanke od tankog lika. Kako prvi, tako i drugi poklon ima zadatak da usidri ženu u kući. Naime, kuća je odgovarajuće mesto za ženu, samom prirodom pripisano. Žena s velikim stomakom i potomcima priljubljenim uz suknju neće se udaljiti od kuće i neće joj na pamet padati glupe ideje, a to garantuje duševni spokoj muškarca. Duševno spokojan muškarac može teško raditi radi umnožavanja bogatstva i dobrobiti svojeg vladara. Muškarcu koji radi u znoju lica svog i bez predaha i koji je spokojan po pitanju svog stada takođe neće padati na pamet nikakve glupe ideje. A kada neko ubeđuje ženu da može da rodi kada želi, a kada ne želi, onda ne mora, kada joj povrh toga neko nagovesti način i sugeriše sredstvo, onda, poštovana, onda društveni poredak počinje da se ljulja.

– Tako je – dobaci knez Ksander, koji već odavno merka priliku da se ubaci. – Upravo tako!

– Žena koja nije naklonjena materinstvu – nastavi Belohun – žena koju za domaćinstvo neće prikovati stomak, kolevka i dečurlija, vrlo brzo će podleći požudi, ta to je očigledna i neizbežna stvar. A onda će muškarac izgubiti unutrašnji spokoj i ravnotežu duha, u njegovoj dotadašnjoj harmoniji nešto će naglo zaškripati i zasmrdeti, štaviše, ispostaviće se da nema nikakve harmonije, niti sklada. Naročito tog sklada koji opravdava svakodnevno dirinčenje. Kao i to što efekte tog dirinčenja zgrćem ja. A od takvih misli je samo korak do nespokojsva. Do pobune, bunta, revolta. Jesi li shvatila, Nejd? Ko daje ženama sredstva za sprečavanje trudnoće ili za njen prekid taj uništava društveni poredak, podstrekava na nemire i bunt.

– Tako je – dobaci Ksander. – Istina!

Lita nije marila za Belohunove privide autoriteta i vladalaštva, odlično je znala da je kao čarobnica nedodirljiva, a jedino što kralj može jeste da priča u prazno. Suzdržala se ipak da mu jasno dâ do znanja da u njegovom kraljevstvu već odavno škripi i smrdi, da u njemu nema sklada ni za šupalj zub, a jedina harmonija za koju žitelji znaju jeste muzički instrument, vrsta harmonike. I da uplitanje u to žena,

materinstva i antipatija prema njima vode ne samo ženomrzaštvu već i kretenizmu.

– U tvom dugom izlaganju – kaza umesto toga – uporno se vraćao motiv umnožavanja bogatstva i dobrobiti. Odlično te razumem, utoliko što mi je moja vlastita dobrobit takođe izuzetno draga. I ni za šta na svetu neću odustati ni od čega što mi osigurava dobrobit. Smatram da žena ima pravo da rodi kada želi, a ne da rodi kada ne želi, ali u tom pogledu neću početi polemiku, na kraju krajeva, svako ima pravo na nekakve poglede. Samo ću skrenuti pažnju da za medicinsku pomoć koja se udružuje ženama ja ubiram taksu. To je dosta važan izvor mojih prihoda. Jer su moji prihodi, kao što dobro znaš, ujedno i prihodi Kaptola i čitavog konfraterniteta. A konfraternitet izuzetno loše reaguje na pokušaje smanjenja prihoda.

– Da li pokušavaš da mi pretiš, Nejd?

– Ma kakvi. Štaviše, nudim dalekosežnu pomoć i saradnju. Znaj, Belohune, ukoliko usled tvog izrabljivanja i otimačine u Keraku izbiju nemiri, ukoliko ovde plane, patetično govoreći, glavnja bunta, ukoliko revoltirana rulja navali kako bi te naglavačke izvukla odavde, detronizovala, a odmah nakon toga obesila na suvoj grani... Onda možeš računati na moj konfraternitet. Na čarobnjake. Doći ćemo u pomoć. Nećemo dopustiti revolt i anarhiju, jer ni nama to ne ide naruku. Stoga, izrabljuj i povećavaj bogatstvo. Spokojno povećavaj. I ne smetaj drugima da povećavaju. Lepo te molim i dobro ti savetujem.

– Savetuješ? – ražesti se Ksander, ustajući sa stolice. – Ti savetuješ? Ocu? Otac je kralj! Kraljevi ne slušaju savete, kraljevi naređuju!

– Sedi, sine – iskrivi se Belohun – i budi tih. A ti, čarobnice, načulji uši. Imam nešto da ti kažem.

– Da?

– Uzimam novu ženu... Sedamnaest godina... Višnjica, kažem ti. Višnjica na torti.

– Čestitam.

– Činim to iz dinastijskih razloga. Jer brinem o sukcesiji i poretku u državi.

Egmund, dotad tih kao zaliven, podiže glavu.

– Sukcesiji? – zareža, a srdit blesak u njegovim očima ne prođe nezapaženo kod Lite. – Kakvoj sukcesiji? Imaš šest sinova i osam kćerki, uključujući kopilad! Malo ti je?

– Sama vidiš – Belohun mahnu koščatom rukom. – I sama vidiš, Nejd. Moram da se pobrinem za sukcesiju. Trebalo bi da ostavim kraljevstvo i krunu nekome ko se na takav način obraća roditelju? Na sreću, još sam živ i vladam. I nameravam dugo da vladam. Kao što rekoh, ženim se...

– Da, i?

– Kada bi se... – Kralj se počesa iza uha, pogleda u Litu ispod naboranih kapaka. – Kada bi se ona... moja nova ženica, ovaj... obratila tebi za ta sredstva... Zabranjujem ti da joj daš. Zato što sam protiv takvih sredstava! Zato što su nemoralna!

– Možemo tako da se dogovorimo – šarmantno se osmehnu Koral. – Tvojoj višnjici, ako mi se bude obratila, neću dati. Kunem se.

– E, to razumem – ozari se Belohun. – Molim lepo, kako se sjajno sporazumevamo. Najvažnije je uzajamno razumevanje i obostrano poštovanje. Čak se treba i lepo razlikovati.

– Tako je – ubaci se Ksander. Egmund se razgnevi, opsova sebi u bradu.

– U okviru poštovanja i razumevanja – Koral navi riđu loknu na prst, pogleda uvis, u plafon – kao i brige za harmoniju i poredak u tvojoj državi... Imam jednu informaciju. Poverljivu informaciju. Gnušam se potkazivanja, ali prevare i lopovluka još više. A radi se, kralju moj, o bezočnim finansijskim malverzacijama. Postoje oni koji pokušavaju da te pljačkaju.

Belohun se nagnu na tronu, a lice mu se iskrivi kao vučje.

– Ko? Prezimena!

***Kerak**, grad u severnom kraljevstvu Cidaris, na ušću reke Adalate. Nekada je bio prestonica posebnog kraljevstva K., koje je zbog nesposobne vlasti i gašenja vladajuće linije propalo, izgubilo značaj i susedi su ga razdelili i pripojili. Ima luku, nekoliko fabrika, svetionik i, odokativno, 2.000 stanovnika.*

Efenberg i Talbot,

Encyclopaedia Maxima Mundi, tom VIII

Drugo poglavlje

Zaliv se ježio od jarbola i bio pun belih i raznobojnih jedara. Veći brodovi ležali su na sidrištu koje je bilo zaslonjeno rtom i valobranom. U samoj luci, kraj drvenih mola, privezane su bile manje i sasvim malecne jedinice. Na plaži su gotovo svako slobodno mesto zauzimale lađe. Ili ostaci lađa.

Na kraju rta, šiban udarima belih talasa, uznosio se svetionik od bele i crvene cigle, obnovljeni relikviji vilenjačkih vremena.

Veštac mamuzom munu kobilu po boku. Ukljeva podiže glavu, raširi nozdrve, kao da se i ona radovala mirisu mora koji je vetar nosio. Pošto je veštac potera, ona krenu preko dina. Ka gradu koji je već bio blizu.

Grad Kerak, glavna metropola identično nazvanog kraljevstva, smešten na dvema obalama pri ušću reke Adalate, bio je podeljen na tri izdvojene, vidno različite zone.

Na levoj obali Adalate bio je smešten lučki kompleks, dokovi i industrijsko-trgovinski centar koji je obuhvatao brodogradilište i radionice, kao i prerađivačke fabrike, magacine i skladišta, tržnice, bazare.

Suprotnu obalu reke, teren zvani Palmira, ispunjavale su prčvare i kolibe sirotinje i radnog naroda, kuće i dućani sitnih trgovaca, klanice,

mesare kao i brojni lokali i domovi koji su oživljavali tek nakon sutona, naime, Palmira je bila i kvart rasonode i zabranjenih zadovoljstava. Ovde se takođe, što je Geralt znao, vrlo lako mogao izgubiti šlajbok ili zaraditi nož pod rebrima.

Dalje od mora, na levoj obali, iza visoke palisade od debelih balvana, bio je situiran pravi Kerak, četvrt uskih ulica među kućama bogatih trgovaca i finansijera, faktorijama, bankama, zalagaonicama, obučarskim i krojačkim preduzećima, radnjama i radnjicama. Ovde su se nalazile i krčme i lokali za rasonodu više kategorije, uključujući domove koji su, doduše, nudili isto što i oni u lučkoj Palmiri, ali po znatno višim cenama. Centar četvrti bio je četvorougao trg, sedište gradske većnice, pozorišta, suda, carinske uprave i kuća lokalne elite. Ispred gradske većnice na postolju je stajao spomenik osnivača grada, kralja Osmika, koji su užasno zasrali galebovi. To je bila otvorena prevarancija, primorski grad postojao je mnogo pre nego što je Osmik tu dolutao, boga pitaj odakle.

Iznad, na brdu, stajao je zamak i kraljevska palata, dosta netipičan po formi i obliku, naime bio je to stari hram, rekonstruisan i proširen nakon što su ga napustili sveštenici, ogorčeni na potpuno odsustvo zainteresovanosti stanovništva. Od hrama je ostala čak i kampanila, zvonara s velikim zvonom, a aktuelni vladar u Keraku, kralj Belohun, naredio je da se u njega udara svakog dana u podne i – evidentno u inat podanicima – u ponoć.

Zvono se oglasilo čim je veštac zakoračio među prve kolibe u Palmiri.

Palmira je smrdela na ribu, rublje i narodnu kuhinju, gužva na ulicama bila je sablasna, vešća je prolazak koštao mnogo vremena i strpljenja. Odahnuo je kad se konačno dokopao mosta i prešao na levu obalu Adalate. Voda je vonjala i nosila klobuke pene, rezultat rada kožare smeštene uzvodno uz reku. Odatle je već bio blizu put koji vodi ka gradu opasanom palisadom.

Ostavio je konja u staji ispred grada, plativši unapred za dva dana i ostavivši konjušaru bakšiš kako bi osigurao Ukljevi odgovarajuću negu. Uputio se ka stražarskoj kuli. Do Keraka se moglo doći samo

preko stražarske kule, nakon podrvgavanja kontroli i ne baš prijatnim procedurama koje idu uz nju. Ta nužnost je pomalo ljutila vešca, ali je razumeo njen cilj – meštane grada iza palisade nije previše radovala pomisao na posete gostiju iz lučke Palmire, pogotovo ne moreplovaca iz stranih zemalja koji su tamo pristajali na kopno.

Uđe u stražarsku kulu, drvenu građevinu skeletne konstrukcije, u kojoj je, kao što je već znao, bila smeštena kordegardija³. Mislio je da zna šta ga čeka. Varao se.

U životu je posetio mnoge kordegardije. Male, srednje i velike, u bližim i sasvim dalekim zapećcima sveta, u regionima koji su više, manje ili nimalo civilizovani. Sve kordegardije sveta vonjale su na ustajalost, znoj, kožu i urin, kao i na gvožđuriju i maziva za njenu konzervaciju. U kordegardiji u Keraku bilo je slično. Tačnije, bilo bi da klasične kordegardijske mirise nije suzbijao težak, zagušujući smrad prdeža koji je sezao do tavanice. U jelovniku osoblja ovdašnje kordegardije, u to nije bilo sumnje, dominirale su krupnozrne mahunarke, kao što su grašak, bob i šareni pasulj.

A ekipa je bila u potpunosti ženska. Činilo ju je šest žena koje su sedele za stolom i tonule u podnevni obrok. Sve dame su iz zemljanih zdela proždrljivo srkale nešto što je plivalo u retkom sosu začinjenom paprikom.

Najviša od stražarki, po svoj prilici komandantkinja, odgurnu od sebe zdelu i ustade. Geralt, koji je uvek smatrao da ne postoje ružne žene, naprasno oseti da mora da revidira to svoje stanovište.

– Oružje na klupu!

Kao i sve prisutne, stražarka je bila očišćana na nulu. Kosa je već malo uspela da poraste, stvorivši na ćelavoj glavi neurednu čekinju. Ispod raskopčanog prsluka i razdrljene košulje izvirivali su trbušni mišići, podsećajući na veliku ušniranu dimljenu šunku. Stražarkini bicepsi, da ostanemo pri mesarskim asocijacijama, imali su razmere svinjskog buta.

– Oružje stavi na klupu! – ponovi. – Jesi gluv?

³ Od fr.: *corps de garde* – stražara s čuvarima na ulazu u tvrđavu; često osposobljena i za paljbu. (Prim. prev.)

Jedna od njenih podređenih, i dalje pognuta nad zdelom, malo se pridiže i prodorno i otegnuto prdnu. Njene drugarice se zacerekaše. Geralt provetri vazduh rukavicom. Stražarka je posmatrala njegove mačeve.

– Hej, devojke! Ajte ‘vamo!

„Devojke“ ustadoše, dosta mrsko, protežući se. Sve su, kako primeti Geralt, bile obučene u slobodnom i laganom stilu, koji je pre svega omogućavao hvalisanje muskulaturom. Jedna je na sebi imala kratke kožne pantalone nogavica rašivenih po šavovima kako bi bedra mogla da joj stanu. A kao odežda od struka nagore, uglavnom su joj služili ukršteni kaiševi.

– Veštac – utvrdi. – Dva mača. Čelični i srebrni.

Druga, kao i ostale visoka i široka u ramenima, približi se, nonšalantnim potezom razmače Geraltovu košulju, zgrabi srebrni lančić i izvuče medaljon.

– Znak ima – potvrdi. – Na znaku vuk iskeženih zuba. Iskreno rečeno, izgleda da jeste veštac. Da ga propustimo?

– Pravilnik nam ne zabranjuje. Mačeve je predao...

– Tako je – Geralt se smirenim glasom uključi u konverzaciju. – Predao sam. Oba će, kako mi se čini, biti pod nadzorom? Vraćeni uz priznanicu? Koji ću sada dobiti?

Stražarke ga, cereći se, okružiše. Jedna ga ćušnu, kao slučajno. Druga gromko prdnu.

– Evo ti priznanice – frknu.

– Veštac! Najamni ubica čudovišta! A mačeve predao! Odmah! Pokoran kao žutokljunac!

– I kitu bi sigurno dao kad bismo naredile.

– Pa onda da mu naredimo! Šta kažete, cure? Neka ga izvadi iz šlica!

– Da se malo divimo kakve to kite imaju vešci!

– Dosta više – zareža komandantkinja. – Zaigrale se, namiguše. Gonšorek, ovamo! Gonšorek!

Iz susedne prostorije pomoli se ćelav starij gospodin u mrkom ogrtaču i s vunenom beretkom. Samo što je ušao dobi napad kašlja,